ADRENO CHROM

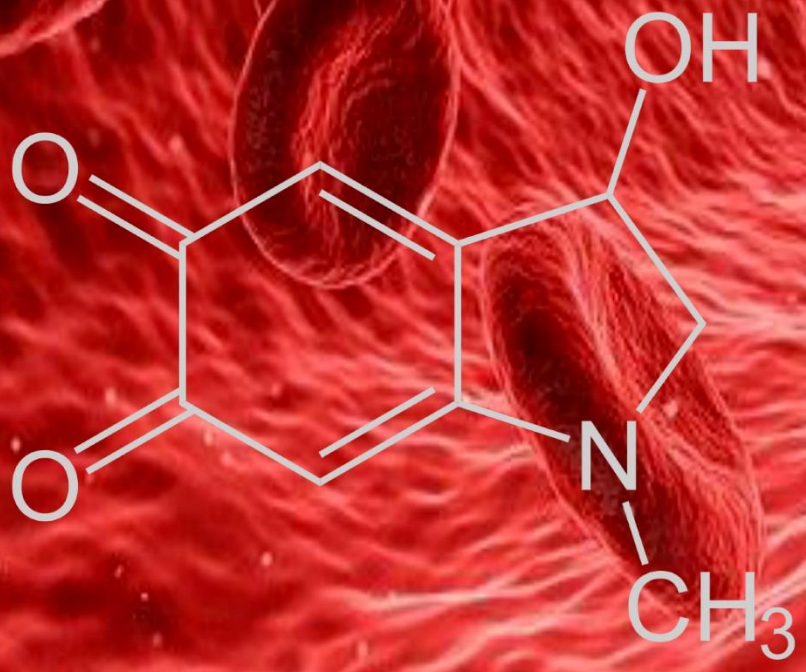

LA PEÑA

ADRENOCHROM

La Peňa

INTRO

„Sakra! Kam to jedeš?“ ozvala se znepokojená spolujezdkyně v postarším, stříbrném mercedesu někdy z 80. let. Svého času to teda určitě bylo něco, ale dnes je to už jen rozpadající se, zadýchaný veterán. Matné světlo jeho reflektorů se odráželo od hustého stromořadí, které dělalo ze silnice tajemný, neproniknutelný tunel. „To je jak v ňáky počítačový hře,“ odpověděl jí řidič, zarostlý blonďák v mikině, kapsáčích a s culíkem. Mercedes sebou líně mrskal v točitých zatáčkách jejich cesty, a oba dva si lámali hlavu, kde se to najednou ocitli.

Vydali se za kamarádem do Zbiroha, ale od nového roku jim ještě nevyšly peníze na dálniční známku. A teď to můžou prý snímat i některé elektronické brány nad dálnicí, a tak to raději zkusili po okreskách. Jenže za Berounem, nebo kde, zahnuli někam špatně, a teď se tady vezou noční tmou. A ta silnice je tak úzká, že by se tu s tím jejich korábem snad asi ani neotočili.

„Tak kde to jsme?“ ozvala se zase blonďákova přítelkyně. Podíval se na ni svýma velkýma, šedýma oči a jemně se usmál.

„Hm, to kdybych věděl,“ pokrčil rameny. „Vždycky tam jedu po dálnici. S tímhle jsem fakt nepočítal,“ usmál se.

„Mapu samozřejmě nemáš?“ řekla.

„No tak, zlato. Nechceš radši ubalit? Třeba pak líp najdeme cestu,“ vyzval ji.

„Janku," povzdechla si, ale začala na frisbíčku, které si podala z pod sedačky, postupně drtit paličku marihuany, rolovat filtr a jemně otrhávat cigaretový papírek. Šlo jí to hezky od ruky, a tak se její chlapík mohl v klidu věnovat řízení. Je to vlastně moc hezká chvíle, říkal si v duchu a vychutnával si cestu. Za chvilku uslyšel cvaknutí zapalovače, hluboký nádech a vnitřek kabiny pomalu zahalil bílý dým.

„Na," podala mu jeho dredatá přítelkyně jointa.

Janek se na ni vděčně otočil, vzal si to a natáhnul z plných plic. Zase se rozhlížel po nočním lese, kterým projížděli. Jenže pak se na kraji cesty najednou objevilo něco, co tam být nemělo.

„Vidělas to, Jíťo?" obrátil se na svoji holku.

Byla bledá jako smrt. „Doufala jsem, že se mi to jenom zdálo. Že to tam doopravdy nebylo," řekla za chvíli pomalým, vyděšeným hlasem.

„Kurva!" řekl Janek, sešlápnul volant a začal couvat. Jel a jel a jel, ale nikde nic neviděl.

„Už se vracíš moc," řekla mu Jitka. „Bylo to tam u toho zkroucenýho stromu," ukázala před sebe.

„Jo, máš pravdu," souhlasil Janek a dojel zase zpátky k místu, o kterém mluvila.

„Ty vole, to bylo jak z ňákýho hororu!" řekla rozčíleně. „Teď vystoupíš a bude po tobě. A pak to dostane i mě. Že jo? Klasika žánru!"

„Neboj se," dodával jí odvahy Janek. „Duch to určitě nebyl. Byla jenom nějaká malá holka v bílým rubáši. Nic víc."

„Rubáši! Už jenom to slovo mě děsí.“

„Lásko,“ chytil ji za ruku Janek. „Já se teď půjdu podívat s Jonášem ven a ty můžeš zůstat klidně v autě. Jenom se tam podívám. Třeba tu měl někdo nehodu, nebo já nevím co, a potřebuje pomoct,“ pokrčil rameny.

„Ne! Nezůstanu tu sama ani za milión,“ bránila se Jitka a vystoupila z auta spolu s ním.

Janek otevřel zadní dveře a zavolal do nich: „Jo-nas!“ Na zadní sedačce polehávající starý a šedivý bobtail se pomalu probudil. „Pojď, kámo,“ řekl mu Janek. Jonáš se ztěžka narovnal a hrabal se z auta ven. *No, ty nás teda moc neochráníš,* blesklo Jankovi hlavou. *Někdy je docela těžký bejt chlap,* napadlo ho. Zvlášť když má s sebou jen skoro invalidního psa a trochu hysterickou holku, a ještě k tomu musim dělat, že se nebojim. A přitom mi teda fakt docela lepí...

HODNEJ A ZLEJ POLICAJT

Zapnul si na mobilu baterku a rozhlížel se kolem. Samozřejmě, že nikde nikdo nebyl. Jen keř kousek od toho zkrouceného stromu měl podivně polámané větve a okolo sebe zrytou půdu. Bylo to o to nápadnější, že jinak všude kolem bylo vše netknuté.

Podívali se s Jitkou na sebe. Jonáš se jen pomalu motal kolem auta, už skoro nic neviděl ani neslyšel.

„Přece se nám to nezdálo," řekla Jitka. „Já ji viděla úplně stejně, jako teď vidím tebe."

Janek byl na rozpacích. „Možná, že to byla nějaká srnka, nebo co. To by vysvětlovalo ty stopy. Kde by se tu uprostřed noci vzala malá holka, že jo. To nedává logiku. A pak by zas zničehožnic zmizela, jo? Fakt nevím," krčil rameny. „Co když jsme měli nějaký halušky, co já vím?"

„Jo? To určitě! Vždyť jsi taky viděl. Jak bys jinak věděl, že jsem ji i já viděla v rubáši?" nedala se Jitka.

Janek najednou něco ve světle baterky zahlédl. Byla to malá, růžová, zablácená teniska. Jedna.

„Vidíš to?" zeptal se Jitky.

„Takže se nám to vážně nezdálo. Hele, to je fakt divný," řekla a rozhlížela se kolem.

„Zavolám benga?" zeptal se Janek.

„Já nevím," zakroutila nosem Jitka. „Víš, jak je nesnáším. A ještě z nás ucejtí trávu a bude průser," ošívala se.

„Navíc je teď ten posranej lock-down," dodal Janek.

„OK. Zavolej je," řekla po chvíli ticha Jitka. „Co když je tu někde a potřebuje pomoc. A my dva toho teda asi fakt moc nezmůžem. Než přijedou, podíváme se kolem, ale moc si od toho neslibuju," pokrčila rameny.

„Můžeme jít alespoň po těhle divnejch stopách," ukázal na rozrytou hlínu Janek. Nejdřív ale našel na mobilu jejich polohu a dal GPS souřadnice policistům a taky zavřel Jonáše zase zpátky do auta. Už toho na něj bylo dost, sotva chodil, hlasitě dýchal a bylo na něm vidět, že je vážně unavený.

„Moc se na to teda netvářili, ale jsou vocuď prej jenom kousek, tak za chvíli přijedou," řekl Jitce a přeskočil pangejt ke zkroucenému stromu.

„Počkej na mě," zavolala na něho Jitka. Janek se otočil a chytil ji do náruče. „Takhle blbě jsme se tady zasekli," řekl a políbil ji na tvář. Jitka se usmála a podívala se mu do očí.

V dálce se zableskl policejní maják.

„To je rychlost," řekla líně jak velká kočka a zamhouřila na Janka oči.

„Hm, doufám, že to byl dobrej nápad zavolat jim," usmál se na ni Janek. Vzal ji za ruku a vydali se jim naproti. Policejní škodovka zaparkovala hned za jejich autem.

Nejdřív vyšel mladý policista kolem třiceti, hned za ním nerudný asi padesátník. Ten druhý si je nedůvěřivě měřil od hlavy k patě. Viděl jejich staré auto, Jankovy vlasy a Jitčiny dredy. A možná, že ještě byla

ve vzduchu cítit tráva, kterou předtím vykouřili. Srát na to, řekl si Janek, když viděl ty jeho studené, zlé oči.

„Co jste přesně viděli," promluvil mladší z nich. „Telefonovali jste se mnou," dodal.

„Tady u toho stromu stála malá, blonďatá, vyděšená holka v bílejch šatech. Měla na sobě fleky jakoby od hlíny," odmlčel se Janek.

„Nebo od krve," doplnila za něj ledovým hlasem Jitka. Poprvé řekla nahlas to, co je oba dva na tom vlastně zarazilo nejvíc. Bylo to jak nějaká scéna z hororu. Jenže tohle byl normální život, nebyly uprostřed nějakýho hollywoodskýho krváku.

Starší policista se na ně skepticky podíval. „Nezdálo se vám to?" zeptal se. „Cejtím tu marjánku," zatvářil se znechuceně. „Myslíte, že nemáme takhle po nocích co dělat a tak jezdíme na každý blbý zavolání," řekl jim až skoro výhrůžně.

„Viděli jste ještě něco?" snažil se mladší z nich zklidnit situaci. Svého kolegu dobře znal. I jeho agresivní sklony zejména k lidem, kteří se v jeho očích vymykali tomu, co on považoval za normální.

„Pak už nic," řekl Janek a posvítil baterkou do příkopu. „Jenom tuhle botičku."

Mladý policista zbledl a podíval se na kolegu, který ale nehnul ani brvou. Byl trochu zaražený, protože najednou bylo víc než jasné, že ty dvě „fetky", jak jim hned v duchu začal říkat, nelžou. Mladší chlap v uniformě přeskočil stejně jako předtím Janek s Jitkou příkop u silnice, a vykročil ke stromu s rozrytou hlínou a posvítil si pečlivě na zem.

„Tady jsou rýhy, jako by tudy někdo někoho táhl," zavolal na ně. Janek s Jitkou se vydali za ním a jeho kolega také. „Bože," pronesl otráveně a otočil oči v sloup. Mladší policista se prodíral keři dál, až vyšel na volné prostranství. „Tady rýhy končí, ale je to tu zase strašně rozdupaný." Sklonil se ještě víc k zemi. „Jsou tu otisky koňských kopyt," řekl jim.

„Takže i kdyby tu nějaká holka byla... Říkám KDYBY," prohlásil důrazně starší policista, „tak už je dávno pryč, že je to tak? Teď už může bejt klidně někde u Zbiroha. Třeba. Nebo někde v ňákej úplně jinej díře," řekl a poupravil si nervózně čepici. „Nechceš je, Kryštofe, teď začít stopovat pěšky, že ne?" zeptal se kolegy. Ale tón jeho hlasu rozhodně nebyl tázací.

„Hm. To asi ne. Ale co budeme dělat?" odpověděl bezradně. „Jestli tam je ta malá holka a někdo ji unesl, tak přece musíme něco udělat."

„Zavoláme psovoda. Ať se projde von," řekl starší kolega. „A tyhlety lufťáci," máchl rukou na Janka s Jitkou, „můžou jet zase pryč."

„Nebudeme psát zápis o jejich hlášení?" zeptal se Kryštof.

Jeho nadřízený v hlídce se na něj nevraživě podíval.

„Tak si vem jejich nacionále a ať už jdou konečně do prdele," řekl mu tiše. „Nechci je tahat ještě k nám na služebnu!"

Kryštof se obrátil na Janka s Jitkou. „Moc vám děkujeme, že jste nám zavolali. Počkáme na psovoda, ale vy už můžete pokračovat v cestě. Jenom si zapíšu údaje z vašich občanských průkazů," usmál se na ně. „A tady na pána si vezmu ještě telefon," dodal.

„Janku?“ řekla Jitka. „To odjedeme jenom tak?“ zeptala se a zvedla nespokojeně obočí.

Janek chvíli přemýšlel, co jí má říct. Pak na to přišel. „Jo, pojedem,“ řekl jí. „Tady Kryštof,“ řekl Janek a podíval se tázavě na policistu. Ten jemně přikývl. „Tady Kryštof nám pak zavolá, jak to dopadlo. Stejně tam už nebudeme nic platný, a je pozdě. A čeká na nás Kentus, takže...“

Kdyby ten starej policajt nezosobňoval přesně to, co ji na všech fízlech celýho světa sralo nejvíc, říkala si v duchu Jitka. Cítila, že tady něco strašně smrdí, ale věděla, že kdyby se ten hajzl policejní začal rejpat v tom, kam to vlastně v tuhle hodinu, když už dávno platí zákaz vycházení, jedou, nebo kdyby se rozhodl zjišťovat, jestli u sebe náhodou nemají trávu v množství větším než malým, tak by mohli bejt taky v pěkný prdeli. A taky věděla, že Janek má pravdu. Teď už toho opravdu o moc víc než policajti udělat nemůžou. A tak to Jankovi odkývala. I když hodně nerada.

„Dobře,“ řekla. Sedla si do auta a naposledy se podívala na Kryštofa, na toho hodného chlapce, který měl asi opravdu chuť lidi chránit a pomáhat jim. A potom i na jeho kolegu. A kdyby se očima zabíjelo, tak by tam oba dva leželi v tu ránu mrtví. Takhle střet jejich pohledů připomínal jen výbuch menší, energetické atomovky.

VERBUŇK

„Dobrý den," zaslechl Janek, když vyšel před dveře oprýskaného holešovického činžáku.

„Jé, skoro bych vás bez tý uniformy nepoznal," usmál se Janek. „Co tu..."

Kryštof si dal prst na ústa a ukázala mu, ať jde s ním.

Janek se rozhlédl kolem a pak se nadechl, že to Kryštofovi pořádně vysvětlí. Nebude nikam chodit jen tak pro nic za nic s žádným fízlem! I když tenhle může bejt teda zrovna docela v pohodě. *Tady jde, do prdele, o princip!* prolétlo mu hlavou.

Než ale stihl cokoliv říct, Kryštof si znovu dal prst na ústa, očima ho prosil: Mlč! A potom ukázal na zaparkované auto vedle nich. Otevřel Jankovi mlčky dveře a pozval ho dál.

Když se posadili, pustil hodně nahlas CéDéčko Deep Purplů a vytáhnul si z kapsy telefon. Vyndal z něj baterku a Jankovi naznačil, ať udělá totéž se svým. Pak ještě položil na palubní desku takovou malou věcičku, co vypadala jako větší stříbrná flashka nebo tak něco, a něco na ní zapnul.

„Promiňte, že vás takhle přepadávám," řekl konečně. „Jen jsem chtěl mít jistotu, že nás teď nikdo neuslyší," vysvětlil Jankovi.

„Jak to dopadlo? Našli jste tu holku?" přerušil ho Janek.

„Bohužel. Po pár kilometrech kůň vběhl na asfaltku a pes za chvíli ztratil stopu. Neznáme jméno té dívky a ani ji nikdo nehledá. Máme

jen svědectví vás dvou, takže jsme po ní ani nevyhlásili pátrání," zavrtěl hlavou.

„Ale vy víte, že tam byla. Ztratila tam přece tu botu," řekl mu Janek.

„Já vám samozřejmě věřím. Jenže..."

„Jenže váš kolega?"

Kryštof na chvilinku zavřel oči a několikrát se nadechl.

„Všechno je to ještě mnohem složitější. Musím vám toho tolik říct, ale přitom to jsou takové věci, že vlastně nevím, jestli vám je mám vůbec říkat..."

Janek ho tiše pozoroval.

„Jestli se ve vás mýlím, tak riskuju mnohem víc než jen svoji kariéru u policie. Ale možná i celý život," prohlásil Kryštof.

Jankovi se to vůbec nelíbilo. Seděl tady v autě s nějakým policajtem v civilu a ten na něj teď asi začne zkoušet ňáký šméčka, aby s nima spolupracoval. *Ani náhodou!* blesklo mu hlavou. Nahlas ale neříkal nic, protože energeticky chápal, že normálně by se s Kryštofem asi kamarádil. Kdyby teda nebyl fízl, přemýšlel v duchu.

„Dobrá," řekl nakonec Kryštof. „Zkusím to. Poslouchejte prosím, co vám teď řeknu. A nedělejte z toho žádné předčasné závěry a nemyslete si, že jsem se zbláznil. Bohužel nic takového," nadechl se Kryštof. „Asi víte, že chod světa ovlivňují různé zájmové a vlivové skupiny, že?" začal.

„Hmmm, konspirační teorie," usmál se Janek. „Tak to už v tom jedou i policajti?"